

čekání na dětské pohotovosti je náročná disciplína. Pokud ale zrovna sloužím já, Jana Geierová alias sestra Oldřiška Vykydalová, pláč a nervozitu střídá smích. A ráda bych vám dnes vyprávěla příběh, který se Oldřišce nedávno stal.

Napříč čekárnou se ozývá smích. Asi 4letá Anežka se baví tím, jak jsou Oldřiščiný brýle všude možně jen ne na červeném klaunském nose. Z ordinace vychází sestřička a nakukuje do čekárny.

„Nazdar sestří!“ volá na Oldřišku, která má pantofle nasazené obráceně. **„Půjдете po směně na balet?“**, ptá se zcela vážně Oldřišky. **Ta se podívá na své koží nohy v bílých pantoflích a horlivě potvrzuje**, že na pravidelný kroužek baletu pro personál určitě dorazí. Je to společná hra sester z pohotovosti a Zdravotních klaunů a rodiče i děti v čekárně to vždycky pobaví.

„Oldřiško, pojďte ke mně“, přizve si sestra s úsměvem Vykydalovou blíž a něco jí pošeptá. Celá čekárna vše pozorně sleduje. **Oldřiška se rozzáří a nevěřicně se ptá: „Opravdu mohu zavolat dalšího pacienta já?“ a sestřička mezi dveřmi ordinace přikývne.** Oldřišce samým překvapením málem opět spadnou brýle z nosu. Nejen Anežka se zasměje.

„Chaloupková“, volá po pár přefeknutích hrdě sestřička Oldřiška a to už je na řadě právě Anežka, která se doposud výborně bavila. Jenomže strach z neznámého je přirozeně silnější. Je až s podivem, jak rychle přejde Anežčin smích v usedavý pláč a jeho mocná síla navzdory zavřeným dveřím rázem zaplavuje celou čekárnu.

„Pláč je úplně v pořádku a patří sem stejně jako sestřička do čekárny, stejně jako já“, bleskne hlavou Oldřišce a přijímá tuto nelehkou výzvu a otáčí se na osazenstvo v čekárně: „To je tedy silný pláč, to se musí prošetřit“, sděluje. Upraví si konečně pantofle a odhodlaně vyrazí ke dveřím ordinace. Anežčin pláč na chvíli utichá. **Oldřiška tiskne fonendoskop na dveře, ale v tu chvíli pláč opět propukne a jeho síla odmrští sestru Vykydalovou ode dveří.** Oldřiška dopadne na podlahu jak dlouhá, tak široká. Čekárna se baví a Oldřiška se ještě jednou dobrovolně vystavuje silné vlně emocí za dveřmi ordinace, která na ni působí jako tsunami.

Když do čekárny přichází pán s menším chlapečkem v náručí a rozhlíží se po ambulanci, Oldřiška k němu přiběhne a podrobně jej informuje: **„Dobrý den, jsem sestra do čekárny, sestra Oldřiška Vykydalová, a právě zde vyšetřuji, kdo to v ordinaci pláče, zda pan doktor nebo sestřička. Pokud hledáte Anežku, tak ta to zjišťuje přímo uvnitř.“** Pláč už definitivně utichl, zpoza dveří je slyšet jen hovor a zvuky razítka.

Oldřiška se jde upravit k zrcadlu nad umyvadlem a z ordinace vychází Anežka s obvázanou hlavou. Ideální načasování, protože Oldřišce právě znovu padají brýle do umyvadla a Anežce se slzičky na tváři jako lusknutím prstů mění v úsměv.

Sestřička z ordinace si volá Oldřišku a šeptá jí další příjmení, které může zavolat. Pokračujeme, bude to ještě dlouhý a zajímavý večer.

Přeji Vám létem provoněné červnové dny.

Jana Geierová
alias sestra Oldřiška Vykydalová

%vocative%, na dětské pohotovosti teče hodně slziček. Je ale velký rozdíl, jestli dětem tečou slzy ze strachu, nebo ze smíchu. Prosíme, [pomozte](#), aby tam děti plakaly hlavně smíchy! Děkujeme.

Chci darovat smích a naději

P.S.: [Dejte nám vědět](#), jak se Vám nové verze newsletterů s příběhy líbí. Budeme moc rádi.

